

κεφαλήν των· καὶ ἐν μέσῳ τῆς θαυμασίας ταύτης φαντασμαγορίας ἕνα τῶν παρευστών προχωροῦντα, ἕνα τῶν μαθητῶν, σοβαρὸν καὶ ἐν σκυθρωπότητι, ζητοῦντα νὰ ἴδῃ διὰ νὰ πεισθῇ καὶ νὰ ψάψῃ διὰ νὰ πιστεύσῃ.

Καὶ παραλλήλως πρὸς τὸν θαυμασμὸν μου βαθύ αἶσθημα οἴκτου γεννᾶται ἐν ἐμοὶ πρὸς τὸν ἑκτακτὸν τοῦτον ἄνθρωπον. Πόσον πρέπει νὰ ὑπέφερεν ὁ ἴδιος διὰ νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἄλλων! Πόσον πρέπει νὰ ἐπίστευσεν ἐν ἀρχῇ διὰ νὰ ἀμφιβάλλῃ ἐν τέλει περὶ πάντων! Πόσον βαθύως πρέπει νὰ εἶχε κενώσῃ τὸ ποτήριον τῆς ἀπάτης! Πόσον καλὰ πρέπει νὰ ἐγνώριζε καὶ τὸ ψεῦδος τῶν ἐνάστρων νυκτῶν, ὑπὸ τὴν ἀγνότητα τῆς πνοῆς τῶν ὁποίων καὶ τοῦ κρυσταλλίνου στερεώματος τὴν καθαρότητα ἐγκυμανεῖται τῆς καταιγίδος ἢ κραιπάλης, καὶ τῶν ἀποπτάντων φιλημάτων τὴν πικρίαν καὶ τῶν κενῶν ἐλπίδων τὸ ἄχθος! Πόσον ἐπωδύνως θὰ εἶχεν αἰσθανθῇ καὶ τῶν ἀποτυχόντων πόθων τὴν θλίψιν καὶ τῶν πρόδοιμένων ἐρώτων τὴν λύσσαν καὶ τῆς ἐγκαταλειφθείσης φιλίας τοὺς νυγμούς! Ἄ! βεβαίως δὲν θὰ ἦτο αὐτὸς ὅστις θὰ ἄφινε νὰ προδοθῇ μωρῶς ὑπὸ τοῦ Ἰούδα! Καὶ διὰ πόσης ρώμης πρέπει νὰ εἶχε θωρακίσῃ, σκληρύνῃ τὴν ψυχὴν του διὰ νὰ κατάρθωσιν νὰ μὴ δελεασθῇ ἀπὸ ὅλα τὰ γόητρα τοῦ πνεύματος, τοῦ λόγου καὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἀπαρμιλλοῦ δημαγωγοῦ, τοῦ ὑπερφουοῦς φιλοδόξου, τοῦ ἐπιθυμήσαντος νὰ γείνη, ὄχι βασιλεὺς, ὄχι αὐτοκράτωρ, — θεός!

Ὡς Ἐκεῖνος, κοιμοῦ ἤδη καὶ σὺ ἐν τῇ δόξῃ σου, ὦ Ἀπιστε. Χωρὶς νὰ κάμῃς τίποτε ἄφ' ὅτι ἔκαμαν οἱ συνάδελφοί σου, κατώρθωσες ν' ἀπαθανάτισῃς σεαυτὸν παραπλεύρως ἐκείνου. Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία ἠναγκάσθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπεροχὴν σου, τῆξασα τὴν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει σου ἐορτὴν πρώτην μετὰ τὴν ἀφιερωμένην εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς. Παρενέβαλες τὸ δυσύλλαβον ἄπλοῦν καὶ βαναυσόηχον ὄνομά σου ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναπόσπαστον καὶ ἀδιαχώριστον ἀπὸ τοῦ ἰδικοῦ του, καὶ κατώρθωσες νὰ τὸ διασώσῃς ἀπὸ τῆς λήθης. Τίς ἐνθυμεῖται σήμερον τὸν Ματθαῖον ἢ τὸν Σίμωνα, τὸν Μάρκον ἢ τὸν Λουκᾶν; Ἀλλὰ σοῦ ἡ μνήμη παρέμεινεν ἀμείωτος. Καὶ ἴσως ἴσως ἡμέραν τινά, μετὰ καιρὸν, καὶ ἐκείνου τὸ ὄνομα ποτὲ λησμονηθῇ, ἐνῶ σοῦ θὰ διατηρῆται ἑσχαί καὶ θὰ μεταδίδεται, ὡς ἀλληγορικὸν σύμβολον καὶ προσωποποιήσις τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δυνάμεως.

Κράκ

ΚΑΠΕΤΑΝΟΣ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν ἐξακολουθοῦσιν ἀθρόως φαινόμενα. Ὡς χρονογράφοι ἀφοῦ ἀνεγράψαμεν καὶ ἐσχολιάσαμεν τὴν

ἐν τῇ πρωτεύουσῃ παρουσίαν τοῦ ὑψικαρήνου ἀνταποκριτοῦ τῶν Καιρῶν τοῦ Λονδίνου, ἀναγγέλλομεν κατὰ καθήκον καὶ τὴν ὁλως ἀπροσδόκητον ἐμφάνισιν τοῦ διασήμου ἐκ Πατρῶν προφήτου Καπετάνου, οὗτινος ἀνωτέρω δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν, ὅσοι ἐξ ἀκοῆς μόνον γινώσκουσιν αὐτόν.

Ὁ Καπετάνος εἶνε ὡσαύτως δημοσιογράφος δημοσιεύσας πρὸ διετίας ἐν Πάτραις φύλλα τινὰ τῆς περιωνύμου ἐφημερίδος Ἀξίνης, ἀλλὰ συνενοῖ εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο τὸ τοῦ δικηγόρου καὶ τὸ τοῦ προφήτου. Τὸ τελευταῖον εἶνε τὸ κύριον καὶ ἀγαπητὸν αὐτοῦ ἐπάγγελμα, τὸ ἐξασκεῖ δὲ οὐχὶ ἀνεπιτυχῶς. Πρὸ δύο ἐτῶν, ἂν δὲν ἀπαιτῶμεθα, προεῖπεν εἰς τὸν λαὸν τῶν Πατρῶν ὅτι δεινὴ κατὰστροφὴ ἐμελλε νὰ ἐπακολουθῇ εἰς ὠρισμένην ἡμέραν, τῷ ὄντι δὲ σεισμὸς φοβερός ἐπισυμβὰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπτόχησε καὶ ἐνέβαλεν εἰς δεινὸν φόβον ὅλον τὸν πληθυσμὸν τῶν Πατρῶν, ὅστις περίφοβος κατέρυγεν εἰς τὰ πέριξ ὑψώματα ζητῶν νὰ σωθῇ. Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς πρώτης ἐπιτυχίας του ὁ προφήτης ἦλθε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ ἀγορεύσας πρὸς τὸ κοινόν, προεῖπεν ὅτι ἐμελλον νὰ ἐπέλθωσιν ἔτη δεινῶν συμφορῶν. Καὶ ἦτο μὲν λίαν ἀόριστος ἡ προφητεία, ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν ἦτο καὶ πολὺ σφαλερὰ ἀφοῦ δυστυχῶς τὸ παρελθὸν καὶ ἐτι μᾶλλον τὸ ἐνεστὼς ἔτος δὲν δύναται νὰ συγκραταλεχθῇ μετὰ τῶν εὐτυχῶν καὶ αἰσίων.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ προφήτης αἰφνιδίως ἐνεφανίσθη πάλιν εἰς τὸν λαόν τῆς πρωτεύουσας καὶ ἠγόρευσε. Τί ἀκριβῶς εἶπε δὲν ἐγνώσθη, ἀλλ' ὅσῃν καὶ ἂν ἔχωμεν ὑπόληψιν πρὸς τὴν μαντικὴν δύναμιν τοῦ Καπετάνου, πολὺ ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἠδυνήθη νὰ προῖδῃ ὅλα τὰ ἀπρόοπτα καὶ ραγδαίως ἐπελθόντα περὶ τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος γεγονότα τ' ἀναστατώσαντα τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Εὐρώπην. Ὅπως δὴποτε ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐκ Πατρῶν προφήτου συντελεῖ οὐκ ὀλίγον εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως ἐν ἣ διατέλει τὸ ἔθνος πρὶν ἢ ἡ κρίσις φθάσῃ εἰς τὸ ὀξύτατον καὶ σπουδαιότατον αὐτῆς σημεῖον.

Ἀξιοσημείωτος εἶνε καὶ ὁ ἐξῆς διάλογος ὃν ἠκούσαμεν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος ἐνῶ ἠγόρευεν ὁ Καπετάνος.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς πάλιν;

— Ὁ προφήτης.

— Μὰ ἔχουμε κα' ἐμεῖς προφήτη;

— Βέβαια.

— Τότε διατί οἱ Εὐρωπαῖοι μᾶς θεωροῦν κατωτέρους ἀπὸ τοὺς Τούρκους;

Ἄξιος

ΓΑΛΛΙΑΣ Ζητεῖ θέσιν παιδαγωγοῦ παρά τινι καλῇ οἰκογενείᾳ, ἐν Πειραιεῖ. Ἀπεύθυντέον ἡμῖν.

UNE FRANÇAISE désire se placer comme gouvernante chez une bonne famille, au Pirée. S'adresser au journal.